

— Έπανερχόμενος δὲ εἰς Παρισίους εἰς τοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας μου, προσέθεσε, θὰ σὰς ἐλησμόνουν ταχέως, καίτοι ἤθελον σὰς ὑποσχεθῆ νὰ ἐπανέλθω ἐν ταυθα. Ἰδοὺ, καλὴ μου κόρη, τί εἶναι ὁ ταξειδιώτης, τί εἶναι οἱ ὡς ἐγὼ ἄνθρωποι τῶν πόλεων! Διαδακτικὰ πτηνὰ, ἅτινα προξενοῦσιν ἐνίοτε δυστυχίας εἰς τὰ μέρη τὰ ὁποῖα διέρχονται, ἐξακολουθοῦσι δὲ ἀμέριμνα τὴν πρὸς τὸ πεπωμένον των ἀγούσαν. Ἄ! Ὁρεινὴ, δυσπιστεῖτε πρὸς αὐτούς. Εἶδον σήμερον νὰ θάπτωσιν ἐπὶ τοῦ πλησίον βράχου νεαρὰν κόρην ἐκ τοῦ χωρίου Τρεογά. Ἡθέλησεν ἡ δυστυχὴς νὰ συνταφῇ ἐντὸς τῶν κυμάτων μετὰ τῆς ἀτιμίας τῆς.

— Ναί! ἀνέκραξεν ἡ Ὁρεινὴ, τεταραγμένη καὶ καλύπτουσα τὸ πρόσωπον αὐτῆς διὰ τῶν χειρῶν τῆς. Ἦτο παλαιὰ μου φίλη!

Ὁ Συμεὼν, ἐπωφεληθεὶς τοῦ ἀπροσδοκῆτου τούτου συμβάντος, ἐξηκολούθησε μετ' ἀπαρμύλλου εὐγλωττίας:

— Πόσον τὸ παράδειγμα τοῦτο εἶνε λυπηρόν!... Ἀγαπητὴ μου Ὁρεινὴ, δὲν πρέπει εἰς τὸ μέλλον νὰ ρισκοκινδυνεύητε, ὡς ἡ δυστυχὴς φίλη σας, τὴν ἀγνότητά σας καὶ τὴν εὐτυχίαν σας. Εἰς τὸ ἐξῆς μὴ ζητεῖτε τὴν εὐδαιμονίαν μακρὰν τοῦ χωρίου σας, ἀλλὰ μετὰ τῶν συμπατριωτῶν σας. Ἀπὸ αὐτοῦς, τοῦλάχιστον, δὲν ἔχετε φόβον γὰρ σὰς ἐγκαταλείψωσι, διότι ἐκεῖνος, ὅστις θὰ σὰς δώσῃ τὴν καρδίαν του, θὰ σὰς προσπύρῃ καὶ τὴν χεῖρά του.

Ὁ Συμεὼν ἐξηκολούθησεν ὁμιλῶν οὕτως ἐπὶ τινὰς στιγμὰς μετὰ πειθοῦς. Ἡ Ὁρεινὴ, ἀκροαζομένη αὐτὸν ἐν σιγῇ, ἡσθάνθη ἐαυτὴν καταπεισθεῖσαν ὑπὸ τῆς εἰλικρινείας καὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων του. Ἐγερθεῖσα δὲ ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς Πενμάρχ, εἶπε μετὰ προφανοῦς μελαγχολίας καὶ πικρίας:

— Εὐχαριστῶ, κύριε. Θὰ ἀκολουθήσω τὰς συμβουλὰς σας, τὰς ὁποίας θεωρῶ εἰλικρινεστάτας, ἂν καὶ ὑπῆρξαν ἀλγεινότητας κατ' ἀρχὰς δι' ἐμέ. Δὲν πρὸς πονοῦμαι ἐναντίον σας, καὶ διὰ τοῦτο θὰ σὰς ἐνθυμοῦμαι πάντοτε, ὅταν ἀκόμη θὰ μὲ ἔχετε λησμονήσει, εὐρισκόμενος εἰς Παρισίους.

Τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα, ἣν οὗτος προσεκόλλησε μετὰ περιπαθείας ἐπὶ τῶν χειλέων του, καὶ ἀπῆλθε περίλυπος.

Ὁ Συμεὼν τὴν πρηκλούθησε διὰ τοῦ βλέμματός. Τῷ ἐφάνη δὲ ὅτι, ἀπερχομένη, εἶχε λάβει μετ' ἐαυτῆς τὴν καρδίαν του.

Ἀνθρωπὸς τις ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ἐνεφανίσθη αἰφνης ἐνώπιόν του.

Ὁ Συμεὼν, κατ' ἀρχὰς, δὲν τὸν ἀνέγνωρίσεν.

— Ἐγὼ εἶμαι! ἀνέκραξεν οὗτος, ἐγὼ, ὁ Ἀντώνιος· ἦλθα διὰ νὰ σὰς πῶ, ὅτι ἐφέρθητε λαμπρά, ἐξάίσια, μὰ τὸν Θεόν!! Τὰ μάτια μου εἶναι ἀκόμη γεμάτα δάκρυα! Ἐγὼ, ὁ ὁποῖος, δὲν ἀγαπῶ πάρα πολὺ τοὺς κυρίους, σ' τὴ φωτιὰ πέρω διὰ σὰς, ἂν ᾖνε ἀνάγκη, σ' τὴ τιμὴ μου, δὲν λέω ψέματα!...

— Τὸ καθήκόν μου ἐπραξά, τῷ λέγει

ὁ Συμεὼν. Μὴ νομίζετε ὅμως ὅτι πᾶν ὅτι ἐπραξά, τὸ ἐπραξά φοβηθεὶς τὰς ἀπειλάς σας;

— Δὲν εἰξεύρω τὸ διατί, ἀλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι εἰσθε γενναῖος, ὅαν λύκος θαλασσινός. Καὶ ἀλήθεια! τὸ πρῶτ' ἐφέρθηκα ὅαν ζῶον! Πρέπει ὅμως νὰ μὲ συγχωρήσετε τώρα.

— Εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη μετ' ἀφελείας ὁ Συμεὼν.

— Τί τὰ θέλετε!... Ἀγαπῶ μὲ πάθος τὴν Ὁρεινὴν. Ἄ! εἶνε τρομερὸν πρᾶγμα!!! Ἐγὼ, ὁ ὁποῖος οὕτε μυτῖα βλάπτω ποτέ μου, ἤμουν κρυμμένος ἀπὸ πίσω σας, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ σὰς συντρίψω μὲ ἐκείνην ἐκεῖ τὴν μεγάλην πέτρα, ποῦ μόλις κρατεῖτε ἔς τὴν θέσιν τῆς, καὶ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἰσθε καθησμένος μὲ τὴν Ὁρεινὴν. Φαντασθῆτε!...

Καὶ ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ βράχου, ὥθησεν ἰσχυρῶς τὸν κολοσσαῖον ἐκεῖνον λίθον, ὅστις, ταλαντευθεὶς, κατεκρημνίσθη μετ' ἀπαισίου κρότου ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς θέσεως, ἐφ' ἧς ἐκάθητο πρὸ ὀλίγου ὁ Συμεὼν μετὰ τῆς Ὁρεινῆς.

— Ἄ! διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ Συμεὼν, σκεφθεὶς ὅτι ἡ καλὴ πρᾶξις χρησιμεύει πολλάκις ὡς αἰγίς· πολὺ εὐθηνὰ τὴν ἐγλυτώσαμεν.

— Θὰ ἐφρονεύομαι καὶ ἐγὼ, ἀφοῦ ὅμως ἀποθαίνετε καὶ οἱ δύο σας.

— Ἀναμφιβόλως, εἰσθε τρομερὸς ἐραστής!! Καὶ ἡ Ὁρεινὴ θὰ ἐπραττε πολὺ καλὰ, ἐὰν ἀπεφάσιζε νὰ σὰς λάβῃ ὡς σύζυγον.

— Λοιπὸν, μιλήσατέ της δι' αὐτό, κύριε.

— Σοὶ τὸ ὑπόσχομαι, Ἀντώνιε.

Ἐπανελθὼν δὲ εἰς τὸ πανδοχεῖον κατεκλίθη. Τὴν ἐπιούσαν ἐπανεῖδε τὴν Ὁρεινὴν, ὠχρὰν καὶ ἄθυμον. Ἀντήλλαξε μετ' αὐτῆς ὀλίγας λέξεις, ἐν αἷς ἐνείχετο τὸ ὄνομα τοῦ Ἀντωνίου. Ἡ Ὁρεινὴ ἠνύνησε τὴν πρόθεσιν του.

— Πιθανὸν νὰ τὸ πράξω, ἀπεκρίθη μετ' ἀλγεινῆς, οὕτως εἰπεῖν, καρτερίας Καλλιτέρας αὐτὸν παρὰ κάθε ἄλλον.

Ἀλλὰ, μόλις ἐπρόφερε τοὺς λόγους, τοῦτους ἡσθάνθη τὸ στῆθός της ἐξογκούμενον, τοὺς δὲ ὀφθαλμούς της πλήρεις δακρύων, καὶ ἔσπευσε πρὸς τὸ δωμάτιόν της ἐνθα ἐνεκλείσθη.

Ὁ Συμεὼν, κατατεθλιμμένος, ἀφῆκε τὸ Πενμάρχ, χωρὶς νὰ ἐπανίδῃ τὴν Ὁρεινὴν. Καθ' ὁδὸν ἐσκέφθη πολλάκις νὰ ἐπανέλθῃ, εἰς τὸ πανδοχεῖον τῆς Ὀλκάδος, διότι ἡσθάνετο ὅτι καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἡγάπα ἤδη τὴν δυστυχὴ κόρην.

Ἀλλὰ ποῦ ἡδύνατο νὰ καταλήξῃ τὸ πάθος τοῦτο; Εἰς τὴν δυστυχίαν τῆς Ὁρεινῆς, ἴσως...

Συνενώσας ὅμως τὰς ὑπολειπομένας αὐτῷ δυνάμεις, ἐξηκολούθησε μετ' ἀποφασιστικότητος τὴν πορείαν του.

Γ'

Μετὰ παρέλευσιν εἴκοσιν ἐτῶν, ὁ Συμεὼν, ἐπανελθὼν εἰς Πενμάρχ, κατέλυσε εἰς τὸ πανδοχεῖον τῆς Ὀλκάδος. Δὲν μετέβη τότε περὶ, ὡς πρὸ εἰκοσαετίας, ἀλλ' ἐν πολυτελεῖ ὁδοιπορικῇ δίπρῳ. Δὲν ἦτο πλέον ὁ πρὸ εἰκοσαετίας εὐειδὴς νεκνίας· ἡ ἀέναντος τύρβη τοῦ παρισίνου κόσμου καὶ ὁ ἔνεκα τῆς φιλοδοξίας ἐπίπονος βίος τοῦτον εἶχον καταβάλλει προῶως. Μόλις ἦτο τεσσαρακοντούτης καὶ ἐφαίνετο ἡδὴ γέρων.

Ἡ Ὁρεινὴ, καίτοι τριᾶκοντα καὶ ὀκτὼ ἐτῶν, ἦτο περικαλλεστάτη, οὐχ ἦτιον ἐπὶ τοῦ προσώπου της ἀπεικονίζετο μελαγχολικὴ τις συδρότης.

Ὁ σύζυγός της Ἀντώνιος ἦτο πάντοτε φαειρὸς καὶ ἀκμαῖος. ἡγάπα δὲ τὴν Ὁρεινὴν ὡς κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῶν γάμων των.

Ὁ Συμεὼν ἐκ φιλαρεσκείας ἀπέφυγε νὰ ἀνγνωρισθῇ ὑπ' αὐτῶν.

Πρὸς στιγμὴν ἐφάνη καταχλωμνόμενος ὑπὸ ἐνδομύχου εὐχαριστήσεως, βλέπων τὸ ζεῦγος τοῦτο ἐν ἀληθείᾳ εὐδαιμονίᾳ.

Ἐπανῆλθε ταχέως ἐντὸς τοῦ ὀχλήματος του, καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἐρριπτεν ὕστατον βλέμμα ἐπὶ τοῦ Ἀντωνίου καὶ τῆς Ὁρεινῆς, ἱσταμένων ἐπὶ τῆς φλῆς τῆς θύρας τοῦ πανδοχείου των, ἡσθάνθη κυλιόμενον θερμὸν δάκρυ ἐπὶ τῆς ἐρρυτιδωμένης παρειᾶς του.

Ἦτο ἡδὺ τὸ δάκρυ ἐκεῖνο;

Ἦτο ἀγνὴ ἀνάμνησις τῆς εἰκοσαετοῦς αὐτοῦ ἡλικίας.

Ἐν Πάτραις.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΛΑΙΜΟΤΟΜΟΝ

Ἐκ τῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά.

Πολλάκις ἐπεθύμησα νὰ ἴδω μίαν λαίμοτομον. Ἐν τοῖς βιβλίοις μου παρατηρεῖ τις ὅτι πολλοὺς ὠδήγησα εἰς αὐτήν, ἐνῷ ὀλίγον γνωρίζω τὴν κατασκευὴν τῆς. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι εἶδον τοιαύτην ἐζωγραφημένην, ἀλλ' ἡ ζωγραφία ἀφίνει ἀορίστους ἀναμνήσεις.

Παρὰ τὴν θέλησίν μου λοιπὸν παρεσύρην πρὸς τὴν λαίμοτομον τῆς κ. Τουσσῶ, ἢ μάλλον πρὸς τὴν τοῦ κ. Σανσόν· ὡς ἡ ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐπιγραφὴ ὁμολογεῖ.

Ὁμνῶ ὅτι ἡ λαίμοτομος εἶνε ἐργαλεῖον τεχνικώτατον, δι' ὃ ὁ κ. Γυλλοτίνος ἐδικαιοῦτο νὰ ὑπερηφανεύηται.

Ἡ τῆς κ. Τουσσῶ κατ' οὐδὲν ὑπολείπεται τοῦ Γυλλοτίνου· εἶνε ἐντελής. Τὸ κένιστρον εἶνε δεξιᾶ· ἡ αἰώρα καταβιβασμένη· ἡ μάχαιρα ὑψωμένη· ὁ καταδικὸς μόνον δὲν ὑπάρχει.

Ἡ λαίμοτομος αὕτη προσεῖλκυσε Παρισινόν τινα. Ἡθέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν αἰώραν καὶ νὰ θέσῃ τὸν τραχήλόν του ἐν τῷ φεγγίτη. Ὑψωσε λοιπὸν τὸ κινητὸν μέ-

ρος τοῦ φεγγίτου, ἐτέθη ἐπὶ τῆς αἰώρας, ἐπέρασε τὴν κεφαλὴν διὰ τῆς διόπτρας, καὶ εἶτα κατεβίβασε τὸ ἄνω μέρος τοῦ φεγγίτου ἐπὶ τὸν τραχήλον αὐτοῦ. Ἐνόμιζεν ὅτι μετὰ τῆς αὐτῆς εὐκολίας ἡδύνατο νὰ αναβίβασῃ τὸν φεγγίτην, μεθ' ἧς κατεβίβασεν αὐτόν, καὶ ὅτι οὐδὲν ἄλλο θὰ ἐπραττεν εἰμὴ νὰ ἀποσύρῃ τὴν κεφαλὴν του, ὡς ὁ κοχλίας ὁ θέλων νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ὄστρακόν του.

Ἄλλ' ἤπατατο.

Ἡ κεφαλὴ ἀπαξ τεθεῖσα ἐν τῷ φεγγίτη, ὀφείλει νὰ μείνῃ μέχρι οὐ πέσῃ. Ἡ λαίμοτομος εἶνε ἐργαλεῖον σπουδαϊότατον.

Μικρόν τι ἐλατήριο, ἀπαρτήρητον, συγκρατεῖ τὸ ἄνω μέρος τοῦ φεγγίτου, καὶ ἐπειδὴ τὸ ἐλατήριο τοῦτο εἶνε γνωστὸν μόνον εἰς τὸν χειριζόμενον αὐτήν, ὁ καταδικος, καὶ ἂν κατάρθου ἔτι νὰ λύσῃ τὰς χεῖρας αὐτοῦ, δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ κινήσῃ τὸ ἐλατήριο.

Ὡφειλον νὰ προῖδωσι τὰ πάντα!

Ὁ ἥρωας ἡμῶν, ἀφοῦ ἐπὶ τινα λεπτὰ ἔμεινεν ἐπὶ τῆς αἰώρας καὶ μετὰ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ φεγγίτου, βλέπων μόνον τὸ ἐπὶ τοῦ κανίστρου ὑπάρχον πύτυρον, ἐσκέφθη νὰ ὑψώσῃ τὸ ἄνω μέρος τοῦ φεγγίτου ἵνα ἀποσύρῃ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ἐξακολουθήσῃ περιεργαζόμενος πάλιν αὐτήν, εἶτα δὲ ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ διτρόχου ἀμαξίου του καὶ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐν ᾧ κατῴκει.

Ἐφ' ἑκείνου τὴν ἐντύπωσιν, ἣν θὰ προῦξεν ἐν Γαλλίᾳ, διηγούμενος ἐν τινι συμποσίῳ, ὅτι ἀνέβη ἐπὶ τῆς λαίμοτομου, ἐν ἧ καὶ ὁ Λουδοβίκος ΙΓ' ἀνέβη καὶ ἔθεσε τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μέρους, ἐνθα ἔθεσε καὶ τὴν ἰδικήν του, ὁ ἐγγονος τοῦ Ἀγίου Λουδοβίκου!

Θὰ προσέθετε δὲ μόνον:

— Ἐγὼ ὅμως δὲν ἤμην ζῶν, τὴν ἀπέσυρα!

Εἶχεν ἤδη τὴν φράσιν αὐτοῦ ἐτοιμὴν, ὡς βλέπετε.

Δυστυχῶς ἤπατατο.

Ὅτε ἐδοκίμασε νὰ ἐγείρῃ τὸν φεγγίτην, οὗτος δὲν ἐκινήθη.

Ὁ Παρισινὸς ἐπέμεινεν, ἀλλ' ὁ φεγγίτης ἀνθίστατο ἰσχυρῶς.

Τότε μόνον ἐνόησεν ὅτι ὑπῆρχεν ἐλατήριον τι καὶ ἐζήτησεν αὐτό.

Ἄλλ' ἀφ' ἧς ἰδέα τις διήλθε τοῦ νοός του, ἥτις τὸν ἐτάραξε ψυχρὸς δὲ ἰδρῶς περιέβαλλε τὸ μέτωπόν του. Ἄν ἤπατατο καὶ ἂντι νὰ δράξῃ τὸ ἐλατήριο τὸ ἐγείρον τὸν φεγγίτην, ἔστρεφεν ἐκεῖνο, ὅπερ κατεβίβασε τὴν μάχαιραν!

Διὰ τῶν ἰδίων του τότε χειρῶν θὰ ἀπέκοπτε τὴν κεφαλὴν του, χωρὶς τὸ παράπαν νὰ ἐπιθυμῇ ν' αὐτοκτονήσῃ.

Ὁ Παρισινός, πιστεύων ὅτι ἡδύνατο νὰ ἀπατηθῇ κατὰ τὴν χοῆσιν τῶν ἐλατηρίων, ἐσκέפטो, ὅτι τὸ μόνον ὅπερ ἔπρεπε νὰ πράξῃ, ἦτο νὰ καλέσῃ τινά.

Ἐκάλεσεν.

Οὐδεὶς ἦλθεν.

Ἐκραύγασεν.

Οἱ ἐπισκέπται, ἀκούσαντες τὰς φωνὰς ἐπληρώσαν.

— Τί διάβολο κάμνει ἐκεῖ αὐτός; ἀνέκραξεν εἰς.

— Ἄ! ἀπεκρίθη ἕτερός τις εὐφύετορος, ἡ κυρία Τουσώ δὲν κάμνει ἄλλο παρὰ νὰ ἐφευρίσκῃ μέσα πρὸς εὐχαρίστησιν τῶν ἐπισκεπτῶν τῆς. Ἐσκέφθη ὅτι ἡ λαίμοτομος, ἀνευ καταδίκου, ἐστρεῖτο ἐνδιαφέροντος καὶ ἐμίσθωσεν ἕνα γενναῖον νέον, ὅστις προσποιεῖται τὸν καταδικον. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐν Λονδίῳ δὲν κόπτουσι κεφαλὰς τόσῳ συχνά, ἐφρόντισεν, ἵνα μὴ διαψεύσῃ τὴν ἱστορίαν, νὰ μισθώσῃ Γάλλον ὅπως παραστήσῃ τὸν καταδικον.

— Βοήθειαν! σώσατέ με! ἀνερώνει ὁ Παρισινός.

— Ὡραίη, ὥραίη, παλληκάρι μου! ἀπεκρίνετο ὁ Ἀγγλος· καίζετε τὸ μέρος σας θαυμάσια. Εὐγε!

— Ἀλλὰ, κύριε, ἀνερώνει ὁ δυστυχὴς Παρισινός, σὰς ὀρκίζομαι ὅτι τυχαίως εὐρίσκουμαι ἐδῶ.

— Ἄ! ναί! εὐγε... πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃς οὕτως· εἶσαι ἀμίμητος.

— Τί λέγει; ἡρώτων οἱ ὅλοεν συναθροίζομενοι ἐπισκέπται.

— Ἐπαναλαμβάνει τὸ μάθημά του, ἀλλὰ τὸ ἐπαναλαμβάνει ἀριστα.

— Κύριοι, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀνέκραξεν ὁ Παρισινός διὰ φωνῆς ἐξασθενουμένης ὀλίγον κατ' ὀλίγον, κύριοι, ἐλευθερώσατέ με, προσέξατε ὅμως μήπως ἀπατηθῇτε εἰς τὸ ἐλατήριο! Κύριοι, λησμονήσατε ὅτι εἶθε Ἀγγλοι... ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἀδελφοί... Κύριοι, βοήθειαν, διὰ τὸν Θεόν! σώσατέ με!

— Εὐγε! Εὐγε! ἐπανελάμβανεν ὁ Ἀγγλος.

Καὶ ἅπαντες ἐπευφήμουν χειροκροτοῦντες.

Ἐπὶ τέλους αἱ ἐπευφημίαι, τὰ χειροκροτήματα καὶ αἱ κραυγαὶ ἐπέσυρον τὴν προσοχὴν τοῦ ὑπάλληλου τοῦ καταστήματος, ὅστις διασχίσας τὸ πλῆθος, προῦχώρησε μέχρι τοῦ Παρισινοῦ, ὃν ἡρώτησε πῶς εὐρίσκετο ἐκεῖ.

Ὁ δυστυχὴς καταδικος ἐνόησεν ὅτι ἤρχετο οὗτος πρὸς βοήθειάν του, ἐπειδὴ δὲ ὠμίλει ὀλίγον τὴν ἀγγλικήν, ὁ δὲ ὑπάλληλος ὀλίγον τὴν γαλλικὴν, συνενοήθησαν ἐπὶ τέλους.

Ὁ ὑπάλληλος ἤρξατο διηγούμενος τὸ πρᾶγμα πρὸς τοὺς περιέργους θεατὰς, οἵτινες, ἐπ' οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἠθελον νὰ ἀποδώσωσι τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὸν καταδικον καὶ στερηθῶσιν οὕτω τὸσον ἐκτάκτου θεάματος!

Ὁ δυστυχὴς Παρισινός ἐκραύγαζε, καὶ παρεκάλει νὰ τὸν ἐλευθερώσωσιν, ἀνευ βραδύτητας.

— Κύριε, τῷ εἶπεν ὁ ὑπάλληλος, πρέπει νὰ ἔχετε ὀλίγην ὑπομονήν· εἰς τῶν ἐπισκεπτῶν ἡμῶν ὑπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν σύζυγόν του, ἥτις ἔμενε πλησίον τῆς κοιτίδος τοῦ βασιλέως τῆς Ρώμης· σὰς παρακαλῶ νὰ μείνητε, διὰ νὰ σὰς ἴδῃ καὶ ἡ κυρία αὐτή· ὀλίγα λεπτὰ περισσότερα ἢ ὀλιγώτερα δὲν εἶνε μεγάλη δουλειά.

— Ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μείνω

οὔτε ἐν δευτερόλεπτον! Δὲν θὰ διασκεδάζω ἐγὼ τοὺς ἐπισκέπτας σας. Ἐπλήρωσα ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι, ὅπως ἐπισκεφθῶ τὸ κατάστημά σας.

— Λάβετε ὑπομονήν, κύριε· λάβετε ὑπομονήν.

— Τὸ γνωρίζω ὅτι εἶνε εὐκολον νὰ τὸ λέγετε... Ἀλλ' ἐγὼ ποὺ πνίγομαι... πνίγομαι, ἀκούετε; Θὰ ἀποθάνω!... Ἐγὼ... ἔ... χω... οὐφ!...

— Ποῦ εἶνε; ποῦ εἶνε; ἡρώτησε γυνὴ τις διασχίζουσα τὸ πλῆθος.

— Νά τον! ἀνέκραξέ τις, ὅστις βεβαίως θὰ ἦτο σύζυγός τις.

— Μοῦ εἶπες ὅτι ἐφώναζε· διατὶ δὲν φωνάζει πλέον; Θέλω νὰ τὸν ἀκούσω νὰ φωνάζῃ, ὅπως τὸν ἤκουσαν καὶ οἱ ἄλλοι.

— Ἀκούετε, κύριε, εἶπεν ὁ ὑπάλληλος, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν δυστυχὴ Παρισινόν, ἡ κυρία σας παρακαλεῖ νὰ φωνάζετε ὀλίγον.

Ἄλλ' ὁ καταδικος δὲν ὠμίλει.

— Εἴθετε Γάλλος, κύριε, καὶ ὡς τοιοῦτος λίαν εὐγενής· δὲν δύνασθε ἐπομένως νὰ ἀρνηθῇτε χάριν πρὸς μίαν κυρίαν. Κύριε, μόνον δύο ἢ τρεῖς φωνὰς ἐκβάλετε· ἰδοῦ, τίποτε περισσότερον.

Ὁ καταδικος, ὅχι μόνον δὲν ὠμίλει, ἀλλ' οὐδ' ἐκίνητο.

Τότε μόνον ἐνόησαν ὅτι κατὰ τι θὰ συνέβαινεν.

Ἐκίνησαν τὸ ἐλατήριο, τὸν ἐξήγαγον ἐκ τοῦ φεγγίτου, ἀλλὰ δὲν ἡδύνατο νὰ σταθῇ ἐπὶ τῶν ποδῶν του.

Κατέπεσεν ἀφ' αὐτοῦ.

Εἶχε λιποθυμήσει.

Τῷ ἔδωκαν ν' ἀναπνεύσῃ ἄλατὰ τινα, τῷ ἔρριψαν ἐπὶ τοῦ προσώπου ὕδωρ ψυχρὸν, ἐπὶ τέλους δὲ, πρὸς μεγίστην εὐχαρίστησιν τῶν παρευστῶτων, ἠνέφξε τοὺς ὀφθαλμούς.

Τὸ πρῶτον αὐτοῦ κίνημα, συνερχομένου, ἦτο νὰ φέρῃ τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Αἰσθανόμενος δὲ ὅτι αὕτη ὑπῆρχεν ἐν τῇ θέσει τῆς, ἀφῆκε φωνὴν χαρᾶς, καὶ χωρὶς νὰ ἀναζητήσῃ τὸν πλόν του, ὅστις τὸν περιμένει ἀκόμη, ἔφυγε δρομαίως ἐκ τοῦ καταστήματος τῆς κυρίας Τουσώ.

Π. Δ. Τ.

ΠΑΛΑΙΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ

Ἡ Ὑπομονὴ καὶ τὰ Πασούμια τοῦ Καδῆ.

Ὅτε εἶχα ἀκόμη τὴν χρυσὴν παιδικὴν ἡλικίαν, ὅτε οἱ καλοῦντές με μόνον τ' ὄνομά μου ἐφώναζον, χωρὶς νὰ προσθέτωσιν αἱ μὲν τὸν τίτλον δεσποινίς, αἱ δὲ, γαλλομαθεῖς οὗτοι, τὸ Mademoiselle, ὅτε δὲν ἐγνώριζον ἔτι ἂν ὑπῆρχεν ὁ Musset ἢ ὁ Hugo, ὁ Byron ἢ ὁ Heine ἢ ὁ Stachetti, τότε τὰς μακρὰς νύκτας τοῦ χειμῶνος, καθημένη ἐπὶ χαμηλοῦ σκίμποδος, παρὰ τοὺς πόδας τῆς μάμμης μου καὶ στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν μου ἐπὶ τῶν γονάτων